

"La pedra del dolor s'ha mogut deixant espai per a l'esperança. Aquest és el gran misteri de la Pasqua!"

Dij, 2/04/2015 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència general del papa Francesc a la plaça de Sant Pere del Vaticà.
Dimecres 1 d'abril de 2014

El Tridu Pasqual.

Estimats germans i germanes, bon dia!

Demà és Dijous Sant. A la tarda, amb la Santa Missa "en la Cena del Senyor", començarà el *Tridu Pasqual* de la passió, mort i resurrecció de Crist, que és la culminació de tot l'any litúrgic i també la culminació de la nostra vida cristiana.

El Tridu s'obre amb la commemoració del Sant Sopar. Jesús, la vigília de la seva passió, va oferir al Pare el seu cos i la seva sang sota les espècies del pa i del vi i, donant-los com aliment als Apòstols, els va manar que en perpetuessin l'oferta en memòria seva. L'Evangeli d'aquesta celebració, recordant el *lavatori dels peus*, expressa el mateix significat de l'Eucaristia des d'un altre punt de vista. Jesús -com un servent- renta els peus de Simó Pere i dels altres onze deixebles (cfr *Jn* 13,4-5). Amb aquest gest profètic, els expressa el sentit de la seva vida i de la seva passió, com a servei a Déu i als germans: «El Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir» (*Mc* 10,45).

Això també va passar en el nostre Baptisme, quan la gràcia de Déu ens ha rentat del pecat i ens revesteix de Crist (cfr *Col* 3,10). Això succeeix cada vegada que fem el memorial del Senyor en l'Eucaristia: fem comunió amb el Crist Servent per obeir el seu manament, el d'estimar-nos com Ell ens ha estimat (cfr *Jn* 13,34; 15,12). Si ens acostem a la santa Comunió sense estar sincerament disposats a rentar-nos els peus els uns als altres, nosaltres no reconeixem el Cos del Senyor. És el servei de Jesús que es lliura totalment a si mateix.

Després, el dia següent, en la litúrgia del *Divendres Sant* meditem el misteri de la mort de Crist i adorem la Creu. En els últims moments de vida, abans de lliurar el seu esperit al Pare, Jesús va dir: «S'ha complert!» (*Jn* 19,30). Què vol dir aquesta paraula?, que Jesús diu: "S'ha complert"? Significa que l'obra de la salvació s'ha complert, que totes les Escriptures troben la seva plena realització en l'amor de Crist, Anyell immolat. Jesús, amb el seu Sacrifici, ha transformat la major iniquitat en el més gran amor.

A través dels segles hi ha homes i dones que amb el testimoni de les seves vides reflecteixen un raig d'aquest amor perfecte, ple, incontaminat. M'agrada recordar un heroic testimoni dels nostres dies, Don Andrea Santoro, sacerdot de la diòcesi de Roma i missioner a Turquia. Pocs dies abans de ser assassinat a Trebisonda, escrivia: «Sóc aquí per habitar enmig d'aquesta gent i permetre a Jesús de fer-ho a través meu... Hom esdevé capaç de salvació només oferint la pròpia carn. Es porta el mal del món i es comparteix el dolor, absorbint-los en la pròpia carn fins el fons, com ho va fer Jesús» (A. Polselli, *Don Andrea Santoro, le eredità*, Città Nuova,

Roma 2008, p. 31). Aquest exemple d'un home dels nostres temps, i tants altres, ens ajuden a oferir la nostra vida com un do d'amor als germans, a imitació de Jesús. I també avui hi ha tants homes i dones, veritables màrtirs que ofereixen la seva vida amb Jesús per confessar la fe, només per aquest motiu. És un servei, servei del testimoniatge cristià fins a la sang, servei que ens ha fet el Crist: ens ha redimit fins al final. Aquest és el significat d'aquella paraula "S'ha complert". Que bonic seria que tots nosaltres, quan acabi la nostra vida, amb els nostres errors, els nostres pecats, també amb les nostres bones obres, amb el nostre amor al proïsme, poguéssim dir al Pare com Jesús: "S'ha complert"; no amb la perfecció amb què Ell ho va dir, però dir: "Senyor, he fet tot el que he pogut. S'ha complert". Adorant la Creu, mirant Jesús, pensem en l'amor, en el servei, en la nostra vida, en els màrtirs cristians, i també ens farà bé pensar en la fi de la nostra vida. Ningú de nosaltres sap quan succeirà això, però podem demanar la gràcia de poder dir: "Pare, he fet el que podia. He complert".

El *Dissabte Sant* és el dia en el qual l'Església contempla el "repòs" de Crist en la tomba després del combat victoriós de la creu. El Dissabte Sant l'Església, altra vegada, s'identifica amb Maria: tota la seva fe queda recollida en Ella, la primera i perfecta deixeble, la primera i perfecta creient. En la foscor que envolta la creació, només Ella té encesa la flama de la fe, esperant contra tota esperança (cfr *Rm* 4,18) en la Resurrecció de Jesús.

I en la gran *Vetlla Pasqual*, en la qual ressona altra vegada l'*Alleluia*, celebrem Crist Ressuscitat centre i fi de l'univers i de la història; vetllem plens d'esperança esperant el seu retorn, quan la Pasqua tindrà la seva plena manifestació.

A vegades sembla que la foscor de la nit penetri en l'ànima; a vegades pensem: "ara no hi ha res més a fer", i el cor ja no troba la força d'estimar... Però en aquesta foscor Crist encén el foc de l'amor de Déu: una resplendor trenca la foscor i anuncia un nou inici, quelcom comença en la foscor més profunda. Nosaltres sabem que la nit és "més nit", és més fosca abans que comenci el dia. Però en aquella foscor és Crist qui guanya i qui encén el foc de l'amor. La pedra del dolor s'ha mogut deixant espai per a l'esperança. Aquest és el gran misteri de la Pasqua! En aquesta santa nit l'Església ens lliura la llum del Ressuscitat, perquè en nosaltres no hi hagi la tristesa de qui diu, "ara...", sinó l'esperança de qui *s'obre a un present ple de futur*: Crist ha vençut la mort, i nosaltres amb Ell. La nostra vida no s'acaba davant de la llosa d'un sepulcre, la nostra vida va més enllà amb l'esperança en Crist que ha ressuscitat realment d'aquell sepulcre. Com a cristians estem cridats a ser sentinelles del matí, que saben veure els senyals del Ressuscitat, com ho van fer les dones i els deixebles que van anar a la tomba en trencar l'alba del primer dia de la setmana.

Estimats germans i germanes, en aquests dies del Tridu Sant no ens limitem a commemorar la passió del Senyor, sinó que *entrem en el misteri*, fem nostres els seus sentiments, els seus compromisos, com ens invita a fer-ho l'apòstol Pau: «Tingueu en vosaltres els mateixos sentiments de Crist Jesús» (*Fil* 2,5). Aleshores la nostra serà una "bona Pasqua".

Traducció: Josep Ma Torrents -Catalunya Religió